

Arrest

nr. 108 217 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering van 6 augustus 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 augustus 2012 om 14 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DERCORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd bij vonnis van 30 mei 2008 van de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 30 mei 2008 werd verzoeker eveneens bij vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden uit hoofde van slagen tegen de politie.

Op 25 juni 2008 werd verzoeker vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen van 3 mei 2010 werd verzoeker opnieuw veroordeeld uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving tot drugs en werd hem ditmaal een gevangenisstraf van twee jaar opgelegd.

Op 1 augustus 2011 nam de Federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een Ministerieel besluit tot terugwijzing.

Op 6 augustus 2013 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Ontvankelijkheid

Verweerder meent dat verzoeker het rechtens vereiste belang ontbeert daar er in casu reeds een ministerieel besluit tot terugwijzing bestaat houdende een verbod op toegang tot het grondgebied voor een periode van tien jaar dat ondertussen definitief is geworden.

Verzoeker kan niet betwisten dat hij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit van terugwijzing van 1 augustus 2011, dat hij tevens bij zijn verzoekschrift voegt. In artikel 1 van dit besluit wordt gesteld, "Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister van Migratie-en asielbeleid".

Verzoeker betwist niet dat dit ministerieel besluit definitief is

Artikel 46bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiele zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk."

Uit niets blijkt dat het betrokken ministerieel besluit werd geschorst of opgeheven of dat er zelfs maar een aanvraag in dit verband zou hangende zijn. Uit niets blijkt dat verzoeker terug op het Belgisch grondgebied vertoeft op grond van een "bijzondere toelating van de Minister van Migratie-en asielbeleid" of dat hij zelfs nog maar een dergelijke toelating zou gevraagd hebben.

Verzoeker kan dan ook gelet op het ministerieel besluit van 1 augustus 2011 dat nog steeds volledige uitwerking heeft, geen voordeel halen uit een eventuele schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden beslissing (cfr. RvS, nr. 166.090 van 19 december 2006).

Uit niets blijkt dat de uitvoering van de bestreden beslissing gepaard zal gaan met een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker voert dit tevens ook niet aan.

In zoverre verzoeker ook nog de schending aanvoert van de artikelen 5, 8, 12 en 13 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dergelijke schendingen niet dienen te worden onderzocht wanneer het vaststaat dat er sprake is van een herhaald bevel, in casu zelfs ministerieel besluit tot terugwijzing dat definitief is en hoe dan ook ten allen tijde kan worden uitgevoerd (RvS 13 november 2012, nr. 9210). Het betreft in casu geen beslissing die werden genomen in het kader van een verblijfsaanvraag die gebaseerd zou zijn op de bescherming van het gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 13 november 2012, nr. 9 210 (c)). In de hierboven uiteengezette omstandigheden dient de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet te worden onderzocht nu vastgesteld wordt dat het onderhavige beroep onontvankelijk is. In zoverre verzoeker de schending van artikel 12 van het EVRM inroept, dient te worden aangestipt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming biedt tegen uitwijzing indien niet alleen concrete huwelijksplannen worden aangetoond, doch tevens aannemelijk wordt gemaakt dat deze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (EHRM 12 juli 1976, X/Duitsland). Dienaangaande blijft verzoeker in gebreke om zulks aan te tonen. Wat artikel 5 van het EVRM betreft heeft dit middel betrekking op de beslissing tot vasthouding welke niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering en waarbij de Raad in zoverre als nodig verwijst naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.

Het beroep is onontvankelijk wegens een gebrek aan belang.

De exceptie van onontvankelijkheid van de ingestelde vordering, opgeworpen door verweerder voor is derhalve gegrond.

De ingestelde vordering is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. CAMU